

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15. Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVII

VÍDEŇ

PROSINEC 1990

ČÍSLO 12

VÁNOČNÍ SYMFONIE

Vcházím do tajemného ticha svaté noci a zdá se mi, jakoby kdosi neviditelný rozestřel před mé oči mlhavý závoj, kterým vidím jen dobro a zlo rázem ustupuje do pozadí.

Jak je dnes ta příroda krásná! Na nebi již rozžali andělkové tisíce trpytných hvězdiček a nyní sypou na zemi drobné vločky sněhové. Stromy, střechy domů a celý kraj je pokryt sněhobílou

poduškou, složenou ze samých stříbrných hvězdiček, na nichž až zrak přechází. Vůkol vše dýše nebeským klidem a mírem, jakoby celá země čekala na pokyn, kdy má začít zpívat, jásat, radovat se a velebit trojjediného Boha.

Narodil se nám Spasitel! Radujme se!

Žádné svátky nejsou tak radostné a milé jako vánoce. To slovo každému cosi povídá, každého v duši zahřeje. Dětem se v očích rozzáří svíčky a dospělí se zamyslí. Ptejte se mnohých lidí, proč se tak těší na vánoce! Řeknou vám všelico. Těší se, že se po dlouhé době zase sejdou – o vánocích bývají snad všichni doma. Vábí je a lákají vzpomínky z dětství, jež kouzelná vánoční doba dovede tak krásně rozehrát. I v duši životem udupané. Svým pokojem, tichou radostí a svými koledami. Ale mnohým to pravé a to hlavní unikne. Křesťanské vánoce jsou památkou narození Spasitele světa. Ta vzpomínka na radostnou událost svaté rodiny v Betlémě a celé rodiny lidského rodu zalévá teplem útěchy a naděje naše domácnosti.

„Narodil se nám Spasitel! Radujme se!“

Ano narodil se. Za matku měl Pannu přecistou a otcem věčného Otce. Tajemným způsobem se stal člověkem. Zrodil se z krve naší a z našeho těla, aby nám byl ve všem podoben. On Bůh! Divná věc. Nepochopitelná! Čekali bychom, že nás vysvobodí ze zajetí těla, v němž tak žalostně vězíme, že nás pozvedne z bahna hmoty a tělesnosti do říše ducha. A ON se vtělil. Naše tělo přijal. Stal se jako jeden z nás. To proto, aby ukázal, že naše tělo není zlé, že není něco, čeho se musíme zbavit, chceme-li dospět k cíli spasení. Někteří staří kající a filosofové si to mysleli. Ale tělo patří k naší bytosti, bez těla bychom nebyli lidmi. Když se tedy duše milostí posvěcuje, posvěcuje se i naše tělo, když se duše povznáší výše, aby se Bohu podobala a líbila, povznáší s sebou i tělo. Ale ne tak, že by je ničila nemírným odříkáním a tyranskou kázní, nýbrž že je očišťuje, uspořádává všechny jeho projevy podle svých zákonů a podle zákonů Božích. A nejvyšší zákon je, aby tělo sloužilo duchu, aby duše byla kormidelníkem v lodi těla, aby duše byla jezdcem a tělo ořem dobře ovládaným. Čistá a milostí do nadpřirozené říše povýšená duše prozařuje celé tělo, očišťuje je a připravuje ke dni vzkříšení, kdy vstaneme s tělem oslaveným. Proto vstoupil Bůh Syn mezi nás, nechal člověka dále tvorem z prachu a hlíny země, ale jako kvas všecko naplňuje, všecko povznáší, vše s sebou strhuje a spořádává svým duchem – duchem Božím.

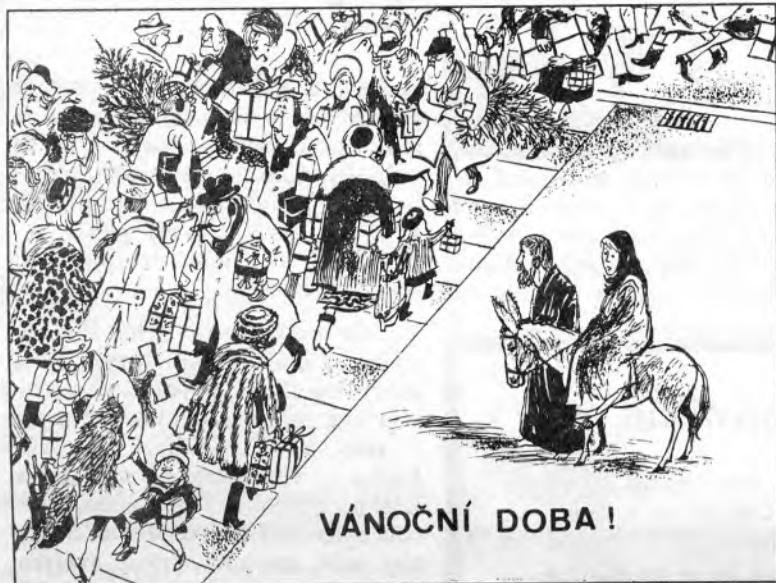
Vánoce? Památka narození Ježíše Krista, Syna Božího a našeho Spasitele! Štědrý večer nejštědřejší večer, protože nemohl být náš Otec nebeský štedřejší, než když nám svého Syna dal. Veselme se! Radujme se! Z života čistého, z rodu královského nám, nám narodil se!

Kš.

Tu do posvátného ticha zazněly stříbrné hlasy zvonů, které dnes zněly mnohem slavněji a velebněji než jindy. Jak by ne! Vždyť v této chvíli přichází na svět Láska – čistá, krásná, milosrdná Láska. Přichází, aby nám, nevďečným lidem, rozdávala Sebe, aby nás naplnila svým svatým nadšením, aby nás učila odpouštět a milovat své bližní, aby nám dala sílu k obětím a aby vlila do našich srdcí nezlomnou víru, větší naději a plamennou lásku k Sobě.

Pán Ježíš přichází znova mezi nás, jako před devatenácti sty lety, také v tento svatý den odpocívá v náruči své svaté Neposkvrněné Matky, v jesličkách. Odtud se na nás dívá, žehná nám a prosí: „Jen z lásky k vám jsem přišel na svět a nežádám od vás nic, než abyste tuto mou lásku opětovali.“

Zdá se mi, jako bych slyšela tichou melodii: „Tichá noc, svatá noc, lásky, hle, Boží moc — —“ A tu již vcházím do chrámu, kde právě začíná půlnoční Mše svatá. Modlím se, jak nejvroucněji umím a obětují ochotně své srdce, naplněné láskou k Pánu Ježíši, do jeslíček. — Je mi jen líto, že má láska je proti lásce Pána Ježíše příliš nepatrná, ale i při tom cítím, že má duše je naplněna svatým mírem, vděčností a nesmírným štěstím, které uděluje při svém narození nejvyšší milosrdný Syn Boží. Romana.

VÁNOČNÍ DOBA!

»Uzřevše hvězdu, zaradovali se radostí velmi velikou.« — »Já jsem světlo světa; kdo mě následuje — nebude choditi ve tmě.«

Milostiplné a radostné vánoce a spokojený, šťastný nový rok Vám všem přeji.

Čs. lidové sdružení
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Viden

Arcibiskupe, nemlč!

PROSLOV

FRANTIŠKA KARDINÁLA TOMÁŠKA
V ČESKOSLOVENSKÉ TELEVIZI
28. ŘÍJNA 1990

Draží spoluobčané v Čechách, na Moravě a na Slovensku!

Velmi mě těší, že vás všechny mohou právě dnes oslovit a pozdravit. Mám devadesát let, a proto vím nejen z knih, co se v našich vlastech událo před více jak sedmdesáti lety. 28. října 1918.

Prožili jsme nesmírnou radost z osvobození našich národů, podobně jako už téměř před rokem.

Z těch sedmdesáti let byla necelá třetina opravdu svobodných. Svoboda je vzácný dar a potřeba lidského ducha. Proto se za ni platí velkými obětmi. Mnozí položili i život, aby-chom ji získali a znovu nabyli. Bez obětí se nedá zajistit šťastný společný život ani v rodině ani v obci ani ve státě.

První léta naší republiky nebyla lehká. Jen díky tomu, že se našlo dost lidí, kteří její existenci vzali za svou věc, mohla postupně získat úctu jako prosperující demokratická země.

Dnes jsme v obdobné situaci nového začátku. Víím, že vám není lehké. Čekají nás ještě tvrdá léta, v nichž se teprve ukáže, jak hluboce nás minulý režim poškodil. Ale nemáme důvod ani právo rezignovat. Dostali jsme velkou příležitost vytvořit z naší země domov pro všechny občany, tak aby se každý mohl cítit svobodný, uznávaný a nezkracovaný o svůj práci zasloužený podíl.

Můj předchůdce kardinál Beran se obrátil na občany v kritické situaci roku 1948, protože zazněl hlas lidu: „Arcibiskupe, nemlč!“ Ani já jsem, zvláště v posledních letech, nemlčel a snažil se mluvit ve prospěch svobody církve i všech vás.

V klíčové situaci na počátku listopadového zápasu o svobodu jsem vám řekl, že já sám i katolická církev jsme plně s vámi. To platí i dnes.

Chci se na vás obrátit znovu a naléhavě, protože mám velkou starost o náš stát. Vidím dvě nebezpečí.

První je individuální sobectví, vyvolané dlouhou situací útlaku a nedostatků. Mnozí obracejí všechnu energii k vlastnímu prospěchu, ale ke službě ve správě věcí veřejných je málo ochoty. Je to krátkozraké, vždyť

stát, to jsme my všichni. Prosím vás, neutíkejte od odpovědnosti.

Druhé nebezpečí je národní sobectví. Jak jednotlivci, tak i národní společenství mají sva práva a mohou se o ně hlásit. Ale právo přestává být právem, kdy ukracuje právo druhých. Kulturní a mravní výše národa se prokáže tím, jak etí práva slabších. Ducha rozdělení a nedůvěry, který je neblahým dědictvím minulosti, nahradíme duchem otevřenosti a porozumění.

Prosím vás, draží spoluobčané, přemozte v sobě energicky ohojí sobectví pravou láskou. Sobectví zabíjí, láska dává život a štěstí. To známe z evangelia i z životní praxe.

Minulá desetiletí nám zanechala nejen zničené hospodářství a zdevastovanou přírodu, ale také poškozenou duši. Především ji musíme uzdravit. Veden touto starostí jsem už před třemi léty vyhlásil Desetiletí duchovní obnovy národa. Pozval jsem na tuto cestu obnovy nejen naše věřící, ale všechny lidi dobré vůle. Obnovme dobré mezilidské vztahy v rodinách, obcích i na pracovištích. Vraťme základní mravní hodnoty do celého života, do kultury, ekonomiky i politiky.

Jen tak můžeme doufat ve šťastnou budoucnost ve svobodě. Tu vám všem zplna srdce přeji a u Boha vyprošuji.

„Nedávej se přemoci zlem,
nýbrž přemáhěj zlo dobrem“

Řím. 12,21

Prezident G. Bush během své sobotní návštěvy u Františka kardinála Tomáška Foto ČTf

První návštěva amerického prezidenta u nás na pouhý jeden den. Není to málo? Nezasloužili bychom si více? Máme konec konců delší a silnější tradici vzájemných vztahů než mnozí naši sousedi. I za minulého režimu obracely se naděje našich lidí ponejvíce za moře. Krize v Perském zálivu se očividně blíží nějaké formě rozuzlení a Spojené státy v něm budou hrát klíčovou, ne-li přímo výsadní roli. Prezident proto přijíždí do Evropy především jednat — pracovat. Ihned potom stráví Den díkůvzdání (připadající na příští čtvrtek) s americkými vojáky v poušti Saúdské Arábie. Opět

Návštěva jako inspirace

úkol více než důležitý pro povzbuzení jejich morálky, na kterou tvrdé pouštní podmínky zajisté nepůsobí nijak dobře. Je tedy prezident na cestě závažné nejen politicky, ale i prostě fyzicky únavné, a přesto si našel celý den. — A to pro nás den tak významný — aby pobyl s námi. Věřím, že to je den, který má svou váhu i pro něj, vždyť byl vždycky bytostně spjat s americkou politikou tvrdého a nekompromisního tlaku na komunistické režimy východní Evropy. Tlaku, který, jak se domnívám, měl daleko větší zásluhu na jejich pádu, než usmířovací a opatrnický přístup mnoha jiných zemí svobodného světa. Podíváme-li se tedy na prezidentovu návštěvu z tohoto hlediska, měl by náš první pocit být potěšení. Neumím si představit lepší formu, jak toto potěšení vyjádřit, než že se obrátíme znovu ke kořenům té demokracie, kterou jsme se před sedmdesáti lety učili právě ve Spojených státech. Opět si připomeneme, co nám tehdy připadalo přirozené, že je možné, aby různé státy, národnosti a etnické skupiny žily spolu v jedné dosti dobře fungující zemi. Demokracie ze není ani strnulá forma, ani stálá válka všech proti všem, nýbrž cesta k ideálu, ke kterému sice možná nikdy nikdo nedojde, ale po které jsme stejně povinni jít. Ještě důležitější než sám cíl je systém demokratických záruk, které nás po cestě povedou a umožní nám se na ni vrátit, kdykoliv z ní sejdem. Nevíme ještě, jak důležitý bude projev, který u nás prezident Bush pronese; avšak i bez něj je jeho návštěva více než podnětná. (dk)

Neztrácejte naději!

Proslov Františka kardinála Tomáška v Čs. rozhlasě

(čtk): V Čs. rozhlasě včera odpoledne — krátce po Hovorech z Lán — promluvil i kardinál František Tomášek:

Drazí spoluobčané v Čechách, na Moravě a na Slovensku!

Byla mi dána možnost oslovit vás všechny k prvnímu výročí dne, kdy naše mnoholeté požadování občanských práv přerostlo ve společně odmítnutí totalitního bezpráví. Byl jsem s vámi před rokem a zůstávám i dnes účastníkem těžkého přerodu ve svobodnou a demokratickou společnost. Chtěl bych vám proto říci hlavně dvě věci, které mi leží na srdci.

Je to nejprve povinnost vděčnosti. Loni 17. listopadu vyšli studenti do ulic, aby vzdali čest statečnému Janu Opletalovi, který spolu s dalšími kolegy před půl stoletím nechtěl mlčet k nacistickému násilí a stálo ho to život. Nynější studenti se zachovali stejně statečně a mnozí pocítili násilí komunistického bezpráví. Byli mezi nimi i věřící studenti a bohoslovci. Všem studentům chci znovu vzdát dík. Spolu s umělci, dělníky a dalšími prorazili zeď, za níž si vládnoucí moc hájila své výsady. Tento historický čin musí trvale zůstat v národní paměti.

Je třeba zahrnout do této paměti celou dobu od roku 1948. Všechny, kdo nepodlehli falešné ideologii a postavili se na odpor komunistickému bezpráví, tímto oslovuji. Všechny, kdo tak bránili národní čest a připravovali i za cenu obětí nejvyšších návrat svobody. Lid, který ztratí vědomí lidské důstojnosti, není schopen o svobodu usilovat a udržet ji, není ani svobody hoden. Je třeba si připomínat velké projevy síly ducha v dějinách a učit se z historických chyb.

Proto se chci zmínit i o druhé věci. S velkou starostí pozoruji, že u mnohých to velké nadšení před rokem vystřídala vlna zklamání a rezignace. Vynořilo se i mnoho nedobrých jevů, pomluv a osočování, sobectví, národní nesnášenlivosti, vzájemné nevěřivosti. Přesto vás všechny prosím: Neztrácejte naději, trpělivost a vytrvalost! Mohu se opírat o mnohé zkušenosti s lidmi, nejen ze svého vlastního života, ale o téměř dva tisíce let zkušeností, které má s člověkem církev. „Člověk je hlubina a jeho srdce je propast,“ říká Písmo svaté. V této hlubině jsou uloženy věci dobré i zlé. Člověka nezmění vnější

podmínky, jak to hlásal marxismus. Ani nově získaná svoboda politická a hospodářská nepřinese člověku štěstí, neotevře-li člověk své srdce, nebude-li uzdravena jeho duše.

Jeden náš teolog řekl o dlouhých letech komunistické vlády, že to byl „Černobyl duše“. Víme, co to znamená. Všichni jsme jím poznamenáni, bývalí vládcí i ovládaní. Jsme na počátku dlouhé a obtížné doby uzdravování. Začátek léčení je někdy pro pacienta bolestnější než nemoc sama. Je tu však veliký rozdíl: neléčená těžká nemoc vede k smrti, léčením jsme na cestě ke zdraví.

Byli jsme všichni povzbuzeni nadějí, že pravda a láska vítězí nad lží a nenávistí. Nezvitězí však automaticky, bez nás. Je třeba skutečně v pravdě a lásce žít. Připomínali jsme si slova Komenského: „Věřím i já Bohu, že vláda věcí tvých se zase k tobě navrátí, lide český.“ Nyní máme tuto vládu opět ve svých rukou. Přiložme je k obtížnému dílu obnovy. Zvláště mladé lidi naléhavě vyzývám, aby se nevyhýbali odpovědnosti za veřejné dění, neboť jde o jejich budoucnost. Politika není špinavá záležitost, ale vynikající služba bližním, když se dělá nezištně, odpovědně, tvořivě.

Jménem katolické církve chci prohlásit, že se k tomuto úkolu hlásíme. Přitom plně respektujeme suverenitu našeho demokratického státu a svobodu každého člověka. Naším posláním není vládnout, ale sloužit a uzdravovat, tak jak nás to učil Kristus. Chceme vychovávat dobré lidi a rozvíjet sféru ducha. Nastávající Rok rodiny v rámci Desetiletí duchovní obnovy národa chce být takovým přínosem. Znovu zveme k tomuto dílu všechny lidi dobré vůle.

Je toho mnoho, co nám ještě chybí. Ale máme to hlavní, co není závislé na stupni blahobytu: lidskou důstojnost, občanská práva a široký prostor svobody. Nesmíme svou netečností ohrožit tento veliký dar. Když za něj děkujeme Bohu, připojujeme prosbu za šťastný život všech obyvatel všech národností v obou republikách naší vlasti.

Máme svůj stát k tomu, abychom v něm usilovali o „nejlepší řád, řekl bych o království Boží.“

Duší každé společnosti musí být víra a křesťanská láska. Nic se křesťanskému duchu tak neprotiví, jako třídní boje a třídní nenávist. (Rouleau.)

Arcibiskup o G. Bushovi

(mv): Účastníkem setkání prezidenta USA G. Bushe s Františkem kardinálem Tomáškem v Praze byl také arcibiskup olomoucký a metropolita moravský msgr. ThDr. F. Vaňák. Po návratu nám sdělil: „I z krátkého setkání mám velmi hluboký dojem. Pan prezident na slova Otce kardinála, když mu děkoval za osvobození věřících křesťanů z komunistické diktatury, reagoval velice srdečně a rozvážně. Také jeho paní Barbara, první dáma Ameriky, se představila jako upřímná a skromná žena. Takovým lidem je možno důvěřovat. Myslím, že Otec kardinál to za nás všechny panu prezidentovi řekl velice výstižně: Buďte ujištěni, že já i naši věřící vás budeme podporovat svými prosbami u Všemohoucího a Pána dějin.“

Národ a víra.

OMYL?

Röntgenolog na mne kývnul a ukázal mi v maličké hlavě bobulku, velkou jako hrášek. "Nádor. Operovat se to nedá. Je uvnitř mozku!"

Cítil jsem, jak se mi potůčky potu řinou po čele.

"Chlapce necháme zatím v nemocnici. Sdělte to šetně jeho matce," řekl soucitně. "Máte ještě jiné děti?"

"Ne...ne...jen Milánka..." zakoktal jsem.

Cestou domů se mi honily hlavou myšlenky jako veverky v koruně stromu. Manželka chtěla další děti. Já ne! Proč? Křik maličkého v noci, ohledy na plánování dovolené...jedna hračka jí stačí. A přinutil jsem ji k maličké operaci. Co řekne, až se dozví, co je s chlapcem? Na jiné děti není naděje...! Není naděje! Hrozná slova! Měl jsem s chlapcem plány, k vůli němu jsem koupil domek a velkou zahradu, chatu...Zahrada zůstane prázdná. Budeme se ženou chodit po domě jako dvě strašidla a číst jeden druhému vinu v očích.

Loudal jsem se k domovu stále pomaleji. Vítr zvolna česal pestré listí ze stromů a stlal mi je pod nohy. Odkopnul jsem hromádku a usadil se na lavičce.

Byl krásný den, blížily se vánoce. Ale co z toho? Chlapec už nebude výskat na saních, neužije bruslí, nebude se radovat z hraček pod vánočním stromkem. Jeho pokojík zůstane prázdný. Složil jsem hlavu do dlaní a skrze prsty mi prýštily slzy.

"Ehm..." řekl někdo vedle mne. Protože jsem se nehýbal-jaká hanba, když chlap pláče!-ozval se hlas: "Nejsi náhodou Milan Kavmoha?"

Zvedl jsem užasle hlavu. Vedle mne seděl kamarád z gymnázia.

"Už jsme se neviděli milión let," řekl rozmarně, pak se zarazil, upadl do rozpaků a tázavě na mne pohlédl.

"Umírá mi synek. Jediný. Rakovina mozku," procedil jsem skrze zuby. Chvilí bylo ticho.

"Beznadějné," pokračoval jsem, "operovat se to nedá. A další děti nemáme...ani mít nemůžeme," dodal jsem téměř neslyšně.

"Eh...je mi...kamaráde...chápu tě. Také mi zemřel synáček, Cyrilek, hned po narození. Všichni jsme se těšili, mám dvanáct dětí, on by byl třináctý...A modlíme se spíš k němu než za něho. Malý mučedníček..." znovu se zarazil a prohrábl si hustou čupřinu. Sklonil jsem hlavu a ramena mi poklesla. "Kamaráde, nic není beznadějného...ten

nahoře," píchнул prstem směrem ke slunci, "může všechno!"

"Jsem ateista," zavrčel jsem hněvivě. V té chvíli mi blesklo hlavou, jak sterilní je nevěra. Nedá útěchu, nedá naději, nedá víru, nedá nic! Parazituje na štěstí člověka a rozpadne-li se štěstí, zůstane jen parazit. A ten se zakousne do smutkem vyjícího srdce.

"Nu - tak ti víru vymodlíme," řekl se samozřejmě mou jistotou kamarád. "A synáček také. Pojď!" Jako ve snách jsem se zvedl a šel mlčky s ním. Otevřela nám baculatá manželka, projevila radost nad naším příchodem a tázavě pohlédla na muže. Představil mě. Potom vyprávěl mou bolest, jeho slova mi duněla v uších. Pozvala mě do pokoje, kde se učily tři děti.

"Jděte zatím do jídelny," řekla jim vlídně.

Pak mi vložila do ruky igelitovou láhev s nalepeným obrázkem ženy v bílém oděvu s modrým pásem. "To je voda od Panny Marie v Lurdech," řekla věle, "potírejte jí chlapci hlavičku nebo čelo. My si zatím za něho uděláme nověnu. Celá rodina..." "Nověnu..." opakoval jsem nechápavě.

"Devět dní se za něho budeme modlit. Pán Bůh ho uzdraví - je-li to pro chlapečka dobré," řekla s naprostou jistotou.

Co jiného mi zbývalo? Chodil jsem každý den do nemocnice, skláněl se nad hlavičkou s úzkostlivými očima - snad něco tušil, můj malý drobeček-a přetíral mu čítko vočou. Já, nevěrec! Kdybych to byl před měsícem u někoho viděl, vysmál bych se mu. Kdyby se byl teď někdo vysmál mně, považoval bych to za surovost. Jak vypadají věci ze dvou různých míst!

Bylo mi stydno jen myslet na to, že kamarád, kterého jsem dvacet let neviděl, se modlí s rodinou, kterou jsem vůbec neznal, za chlapečka, který jim mohl být lhostejný.

Rozpačitě jsem o tom začal mluvit se ženou. Okamžitě souhlasila, že se budeme modlit také. Ne děv, ale patnáct dní. Neboť za devět dní byla diagnosa skoro stejná. Skoro - ale ne úplně. Hrášek v chlapečkově hlavě se jaksi zmenšoval a blednul. Pomáhaly snad léky? Nebo byla mylná diagnosa? Lékaři couvali, váhali...

Manželka se zpřátelila s ženou mého kamaráda, vyslechla řadu podivuhodných příběhů hluboké víry, z celé rodiny přímo sálala důvěra, láska a víra. Ani trochu nepochybovali - my byli jako na vážkách; jednou jsme důvěřovali, pak zase pochybovali. Vážky se naklonily k víře-byli bychom pak věřili, i kdyby byl Milánek zemřel. Avšak Milan se uzdravil. Byl to zázrak? Nebyl to zázrak? Myslím, že to byla spíš nepřesná diagnosa, ale víra byla přesná a silná tak, že zachrátila do své bezpečné náruče celou naši rodinu. A v duchu vděčnosti jsme slavili vánoce.

A.B.

Draží věřící, draží spoluobčané!

Shromáždění v jednotě lásky kolem Kristova otčarů při oslavě svatých Cyrila a Metoděje na posvátném Velehradě, obracíme se k vám a k celé naší společnosti. Obracíme se též k nově zvoleným zákonodárným sborům a ostatním veřejným činitelům. Nám všem totiž patří poklad kulturní a státní svobody, spjatý s našimi věrozvěsty. Z tohoto posvátného místa vyzýváme všechny naše spoluobčany, aby ve vzájemné úctě usilovali o jednotu naší vlasti. Nejen v otázce česko-slovenské vzájemnosti, ale i v poměru k příslušníkům jiných národů a menšin obývajících naši společnou vlast.

Z míst, odkud se začala odvíjet více než tisíciletá kulturní tradice našich zemí, vyzýváme všechny občany, aby pečovali o společné dědictví a rozmnožovali společný poklad naší kultury. Víme, že u nás žije ne jedním proudem, ale českým, moravským a slovenským, vytváří však jeden, nezměnitelně krásný celek v rámci Evropy, jejíž dějiny pulzují nyní zrychleným tempem.

Náš starobylý Svatovojtěšský hymnus, tolikrát zde a všude v naší vlasti zpíváný, volá po hojnosti a pokoji. Obojího je nám zapotřebí, avšak pokoje, pravého pokoje a vzájemné lásky více. Vyslovujeme to s velkou naléhavostí, protože si uvědomujeme závažnost současné chvíle.

V nedávných volbách spatřujeme totiž především počátek doby, v níž nás čeká nelehká práce na obnově a povznesení nejen hmotného, ale i mravního a duchovního života v naší vlasti. Spolu se všemi vstupuje do této doby také katolická církev, katoličtí občané našeho státu.

Draží věřící, bratři a sestry, naše místo je zde, v naší vlasti, v této společnosti s jejími bolestmi i nadějemi. Nesmírně záleží na tom, abychom před Bohem opravdově hledali a pak přijímali ten podíl společných úkolů, který připadá právě na nás. Nemálo nám také záleží na tom, aby nás v pravém světle viděli i ostatní spoluobčané. S našimi lidskými přednostmi i nedostatky, ale též s nezaslouženým obdarováním, z něhož máme podle slov evangelia věrně a odpovědně vynášet dobré věci nové i staré (Mt 13,52). Pro každého z nás i pro celou církevní společnost je skutečně třeba hledat Boží vůli. V každé době má křesťan důvod prosit se žalmistou: «Dej mi poznat svou cestu, Hospodine, uť mě chodit po svých stezkách» (Ž 25,4). Vždyť teprve po dlouhých desetiletích plných svobody můžeme plně navázat na to dobré, co už v naší církvi žilo a co bylo potlačováno ke škodě naší i celku, teprve nyní, po desetiletích plných změn ve světě i u nás, po desetiletích tichého střídání generací. Můžeme však a máme přijímat v ryzím křesťanském duchu i nové úkoly k dobru vlastním i ostatním, jak to přísluší poslání živého církevního společenství, které putuje dějinami spolu s národy, v nichž má své místo a jak k tomu vybízí 2. vatikánský koncil. Mnohostrannost těchto úkolů nám zřetelně ukazuje program Desetiletí duchovní obnovy v českých zemích a obdobný program duchovní obnovy na Slovensku, navazující na Mariánský rok.

Uplýnulých čtyřicet let nás všechny silně poznamenalo i v nitru. Do srdcí mnohých je hluboko vepsána nedůvěra, obavy, hořkost, hněv i strach. Máli se nám společně dílo obrody dařit, musíme překonávat takové vnitřní překážky. Proto se obracíme ke všem — a nejprve k věřícím — s výzvou: odložte strach a obavy! Spolu se všemi poctivými lidmi této země vzdorovali zlu minulých let. Dosažená svoboda je i naší svobodou. Není třeba, abychom se

VĚŘÍCÍM A VŠEM SPOLUOB- ČANŮM

v obranném postoji uzavírali do skrytosti. Naše radost nebude svazována, naše přesvědčení nebude uráženo. Naši nevěřící spoluobčané ve velké většině si nás váží a mnoho od nás očekávají.

S podobnou výzvou se obracíme i k celku společnosti. Nemějte obavy z církve! Církev není politickou mocí. Věřící jsou členy nebo přívrženci různých stran a hnutí, jak to odpovídá jejich občanským názorům, jejich svědomí a občanské odpovědnosti. Nebojte se, církev nepřichází, aby se něčeho zmocnila, nechce vládnout, ani něco vnucovat. Jejím posláním je, aby po vzoru Ježíšově sloužila všem, nesla radost a pokoj a pomáhala «léčit každou nemoc v lidu» (srov. Mat 4,23). Jsme přesvědčeni, že především věřící laici mohou vykonat mnoho práce pro společné dobro. Vyzýváme je, aby na všech místech, kde žijí a pracují, byli vzorem nesobeckého života, nezištnosti a laskavého zájmu o všechny. Vyzýváme je, aby do života našich národů vnášeli tolik potřebné a kdysi známé křesťanské ctnosti jako je smířlivost, skromnost, střídmost, pravdomluvnost, statečnost, pracovitost, obětavost, úcta ke cti bližních. Jsou to jistě ctnosti blízké všem lidem dobré vůle a věřící si na ně nemohou činit výhradní právo. Podle slov Písma však je náležité, aby lidé viděli jejich dobré skutky a velebili nebeského Otce (Mt 5,16). Nechceme nikomu vnucovat své myšlenky, ale nabídnout to, čím se cítíme bohatí, připamatovat to, oč jste byli soustavně olupováni — základní kameny etiky a evropské kultury.

Víme, že zájem o církev v posledních letech výrazně vzrostl, také díky neohroženým vystoupením věřících proti totalitě. Domníváme se, že v době krutého ohrožení všech mravních hodnot vzrůstal zájem o církev proto, že lidé právě od ní očekávali jejich obranu. Tento zájem pro nás byl a zůstává znamením naší odpovědnosti.

Radujeme se, že vztah mezi našimi národy a církví se tak výrazně změnil k lepšímu. Pocítujeme však i ostych, protože jsme si vědomi, že jsme nejdnou v zápasech uplynulých let zůstávali stranou nebo i poklesli, mnozí z našich řad i hrubě selhali. Víme, že bez vůle k pravdě by naše věrnost církvi byla nevěrohodná před Bohem i před lidmi. A hojení ran z minulosti by sotva bylo úspěšné. Jsme vděční i za podporu, kterou nám poskytovali spravedliví, duchovně živí a přitom nevěřící spoluobčané.

Z tohoto místa tak důležitého pro naše křesťanství se obracíme i k našim křesťanským bratrům a sestrám, příslušníkům všech křesťanských církví v naší vlasti, i ke všem věřícím spoluobčanům. Ujišťujeme Vás naší láskou a touhou po vzájemné spolupráci na mravním a duchovním povznesení naší společnosti. Jako jsme společně nesli tíhu nevolby uplynulých let, nesme společně i námahy a zodpovědnost spojené s usilovnou prací v nových podmínkách svobody a demokracie.

Bratři a sestry, draží spoluobčané, víme o svých slabostech i břemenech a jsme poučeni Kristovou láskou k hříšníkům i slovy žalmu «kdybys na nepravosti, Bože, hleděl, kdo by obstál» (Ž 130). Proto vyzýváme všechny ke smíru a odpuštění jako k cestě k pravému míru v srdci člověka i ve společnosti. Tento Boží pokoj svoláváme na každého z vás, na rodiny a obce, na pracoviště a všechna společenství, na celou naši vlast.

Velehrad, 5. července 1990

Čeští a slovenští biskupové

OSLAVY K 80-TINÁM VII. ODBORU JEDNOTY SVATÉHO METODĚJE

Tento rok byl pro náš VII. odbor JSM rokem jubilejním: před 80 lety byl 10. července 1910 založen!

To přimělo našeho člena br. Helmuta Hoschkyho k tomu, aby zkomponoval slavnostní »Mši 80 JSM«. Nacvičili jsme ji společně se sborem z Poštorné u Břec-lavi. K tamnějšímu provedení došlo již na znovuzavedení státní svátek čsl. repu-bliky, v neděli 28. října 1990, ve farním chrámu Páně v Poštorné. Moderní, ale přesto melodická skladba br. Hoschkyho za varháního a synthesizerového dopro-vodu se rozléhala oktogonem novogo-tického kostela v Poštorné, postaveného nákladem knížete Liechtensteina v mi-nulém století, a byla bezvadně oběma sbory ku spokojenosti všech věřících po-dána. Naše oči se nemohly dost při mši sv. a pak po ní při »malých hodech« před chrámem Páně vynadávat na krásných moravsko-slováckých krojích chlapců i děvčat a každý z nás si pokládal za čest, s krojovanou dívkou nebo chlapcem si za-tančit.

Laskavost, či dobrosrdečnost našich poštornských hostitelů se nedá dost vynachválit. Ať to byl zdařilý pobyt ve vinném sklípku v sobotu 27. října odpo-ledne v Moravské Nové vsi, kde se při moravské hudbě a tanci krojovaných stoly vínem a jídlem v pravém slova smyslu prohýbaly, nebo v neděli při přesnídávce v sále poštornských dů-chodců: bylo to jedinečné! Nedělní oběd byl br. Ludvíkem Vávrou obědnán v zá-mecké restauraci ve Valticích. Prohlídka tohoto barokního zámku, hlavního to sídla Liechtensteinů na Moravě, stála na odpoledním programu. Tím byl náš výlet do Československa ukončen a zanechal v našich myslích hluboký dojem a nezapo-menutelné zážitky!

Týden na to, v neděli 4. listopadu 1990, dosáhly však oslavy našeho VII. odboru JSM svého vrcholu: S vděčností oproti všemohoucímu Bohu byla v 10 hodin v českém kostele na Rennwegu sloužena slavná koncelebrovaná mše svatá ge-nerálním vikářem brněnským, d.p. Karlem SATORIEM, společně s rektorem č. ko-stela, kanovníkem P. Blažejem Müllerem a P. dr. Janem Horákem, za přítomnosti Těšitele P. Vojtěcha Daniše, dále místo-předsedy Menšinové rady, br. Františka Buchala a množství věřících.

Přeplněným českým kostelem se rozlé-hala sborová mše br. Hoschkyho, opět pěkně zapěna poštornským i našim sborem a dokumentovala před očima všech vídeňských Čechů naší odhodlanost, i do budoucna držeti čestnou stráž u božího oltáře českého kostela.

MISTOPŘEDSEDA M.R.KR. A BR.FR. A.BUCHAL PŘI ZDRAVICI
K 80. TINÁM VII. ODB. J.S.M. UPROSTŘ. BRNĚNSKÝ GENERALVÍ
VIKÁŘ KAREL SATORIA

Po mši sv. se konala slavnostní akade-mie v přeplněném sále VII. odb. JSM: po přivítání hostů a členů pronesl náš před-seda, br. Jiří UHER slavnostní proslov o dějinách našeho odboru (viz dále), a srdečně poděkoval br. Hoschkymu za obětavost v nastudování sl. jubilejní mše. Jako uznání byl mu br. Janem P. Vávrou namalovaný obraz – znázorňující český kostel ve Vídni – předán. Br. místopřed-seda Menšinové rady a ústředí Jednoty sv. Metoděje, František Buchal, poukázal ve své zdravici na aktivitu našeho odboru z hlediska celého spolku Jednoty sv. Metoděje, ale i celomenšinového. Br. Ka-rel Zachař přednesl pak báseň »K 80-tinám VII. odb. JSM« a náš sbor ukon-čil tuto důstojnou akademii zapěním chorálu »Ó velký Bože« za řízení našeho sbormistra, br. Jana Petra Vávry.

Následoval dobrý, společný oběd, při-praven br. Besuchou za pomoci našich obětavých členek, a pak se nálada roz-proudila při poštornské hudbě, mo-ravských zpěvech a koláčkích. Zpívalo se, tančilo se a nikomu se nechtělo domů. Až ve večerních hodinách jsme se s ža-lem v srdci rozloučili s našimi přáteli z Poštorné a přáli si, abychom se brzy při jednom z našich dalších podniků opět sešli.

Tím se naše oslava »80 let VII. odb. JSM« ku spokojenosti všech vydařila, a jsme ochotni, pro tento nám tak drahý spolek i nadále rádi a obětavě pracovat, pamětlivi slov »v jednotě síla«. Nechť nám k tomu napomáhá přímluva P. Ma-rie a našich svatých věrozvěstů Cyrila a metoděje u dobrotivého BOHA!!! K.Z.

BÁSEŇ K 80-TINÁM VII. ODBORU JEDNOTY SVATÉHO METODĚJE

OD KARLA ZACHAŘE

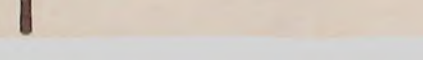
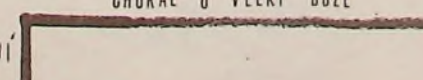
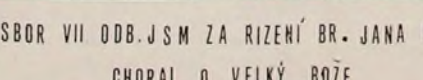
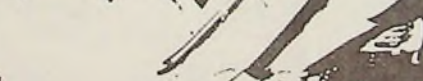
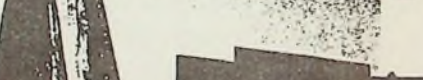
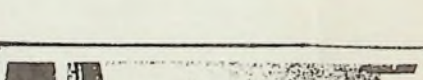
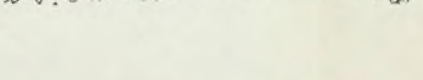
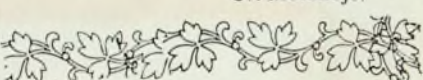
Matičko Boží, Matko naše blahá,
Tys byla nám vždy ochránkyně drahá;
vedeš nás mile již osmdesát let,
vždyť na Boha a vlast byl vyměřen náš
vzhled.

Dej, ať zpěv chvály z úst členů našich
věje,
sedmého odboru jednoty sv. Metoděje!

Tento náš odbor byl domem předků
našich milých,
v krásných i trpkých životních jejich
chvilích;
našli zde radost – posilu pro duši,
chválili Boha jejich řečí, jak se sluší.
Nedbali o to, zda nepřítel se jim směje,
toť byl vždy věrný šik Jednoty sv. Meto-
děje!

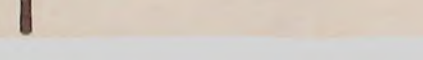
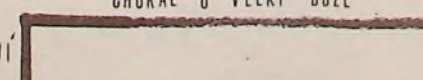
Když pak po válce se počet členů našich
zmenšil,
ti šli do vlasti – druhé Bůh věčnou
slávou věncil;
držíme dále u oltáře čestnou stráž,
v českém tom chrámě – toť je domov
naš!

Kéž chválíme Boha, cokoli se vůkol děje,
toť vůle naše – sedmého odboru jednoty
sv. Metoděje!

SBOR VII. ODB. JSM ZA ŘÍZENÍ BR. JANA PETRA VÁVRY ZAPĚL

CHORAL O VELKÝ BOŽE

VYSOKÁ SPOLEHLIVOST VOLEBNÍCH ODHADŮ SE POTVRDILA

OF nejvíce hlasů i mandátů

Praha (am) — Ač bylo zpracování dat několikanásobně složi-tější než při volbách parlamentních, mohla Česká volební komise ohlásit výsledky komunálních voleb 24 hodin před původně sta-noveným termínem. Stalo se tak díky obětavosti 160 000 členů okraskových komisí na celém území České republiky.

Ze 7 468 000 zaregistrovaných voličů se k urnám dostavilo 5 493 000, tedy 73,55 %. Volby proběhly v 5690 obcích, pro 59 obcí a Havířov platí termín ná-hradní, stanovený Českou národ-ní radou, pro některé na 15. pro-sinec, pro další až na leden 1991. Mezi 148 730 kandidátů bylo rozděleno 66 551 mandátů do

obecních a městských zastupitel-ství v ČR takto:

OF	31,7 %
Nezávislí	27,7 %
KSC	14,4 %
CSL	12,1 %
HSD-SMS	2,6 %
Čs. strana zemědělská	2,5 %
Politické hnutí členů JZD	2,1 %
ČSS	1,6 %

ČSSD 1,6 %
Zelení 1,3 %

Osm stran z 51 kandidujících ne získalo ani jediný mandát.

Volební zákon vychází z vět-šinového systému, kdy každý vo-lič může uplatnit od jednoho do třiceti hlasů. Počet hlasů tak převyšuje počet voličů. Zdálnivý nepoměr mezi hlasy a mandáty je způsoben tím, že v malých ob-cích je ke získání mandátu za-potřebí pouhých několika set hlasů, zatímco např. v Praze ně-kolika set tisíc hlasů. V násled-ující tabulce uvádíme počet získaných hlasů:

OF	35,6 %
KSC	17,2 %
CSL	11,5 %
Nezávislí	10,6 %
ČSSD	5 %
HSD-SMS	4,2 %
Zelení	3,2 %

Celkovou politickou mapu nám členové České volební komise sblížili v nejbližších dnech nebo hodinách, ale již teď si můžeme říci, že výsledky v hlavním městě se od republikového průměru v některých bodech liší. OF zís-kalo v Praze 50 % mandátů, ne-závislí pouze 7,2 %, Zelení 11,8 procenta, sociální demokraté 5,6 procenta. Republikánští přízniv-ci pana Sládka se museli spoko-jit celkově s 0,5 % hlasů, což jim vyneslo 47 mandátů. K po-drobnější analýze volebních vý-sledků se v dalších dnech vráti-mo.

POHLED DO PŘEPLNĚNÉHO SÁLU VII. ODB. J.S.M.

Foto: Jindřich Foltin

Přátelské setkání na velvyslanectví ČSFR ve Vídni dne 16. listopadu 1990 u příležitosti ročního výročí »sametové« revoluce – zleva – Josef Brůha, František Bouchal, Josef Koutník, Dipl.Ing. Ota Češka, velvyslankyně paní Magda Vašaryová, Jindřich Foltin st., František A. Buchal, František Krakovič, Vilém Kostohryz a Jindřich Brázdil.

TISK Z VLASTI

Existuje československá státnost? Můžeme ji psát s pomlkou nebo bez pomlky. Významově se na věci nic nemění. Komunisté po roce 1945 používali pomlky (viz např. vládní program z 5. dubna 1945). Nevím, zda se jednalo o náhodu nebo návrat ke smlouvě z roku 1918. Později se opět Československo psalo v obou národních jazycích bez pomlky.

Pro nynější poslance Federálního shromáždění znamenala pomlka před několika měsíci zásadní politický spor. Byl řešen kompromisem, který vejde do dějin kuriozit. V Čechách je Československo bez pomlky, na Slovensku s pomlkou. Za sporem o pomlku se skrývá však zásadní věc, která má vpravdě historický význam pro naše národy. Jde o československou státnost.

Ze všeho, co slyším nebo čtu o přípravě nových ústav, zejména o sporech týkajících se vymezení kompetence mezi oběma republikami a federací, nabývám přesvědčení, že jsme dospěli na pokraj rozbití myšlenky československé státnosti, že vše, co následuje, je proces její likvidace. A pochopitelně neexistence práva vystoupit z federace nic nemění na této skutečnosti.

Stojíme před otázkou co teď, kdy po nových dvaceti letech je na řadě další posun ve vztazích mezi Čechy a Slováky. Budeme budovat českou státnost a slovenskou státnost, nebo dáme přednost ideji československé státnosti? Je vůbec možné vrátit se k ideji československé státnosti, nebo vývoj jednoznačně spěje ke smlouvě dvou státností o konfederaci? Nezáleží na tom, jakou budou mít ústavní podobu tyto vztahy, zda to budou tři ústavy. Význam této skutečnosti je zcela druhotný, i když ne zcela zanedbatelný.

Zřejmě nový posun směřuje ke konfederaci bez ohledu na to, zda její jméno bude federace. Česká politická reprezentace jednoznačně akcentuje budování české státnosti, což odůvodňuje existencí českého národa. Slovenská totéž. Slabá náplast v myšlence „federálního lidu“, federace jako výraz dobré vůle tohoto lidu není nosnou myšlenkou pro

věci. Snad až prasknou obruče posttotalitního státu, které svírají vše a Češi a snad také Moravané, Slezané a Slováci budou mít správu svých věcí – a tržní ekonomika by tu měla vykonat také své dílo, zejména tím, že vyrazí pražskému centralismu z rukou oště ekonomiky, opět vstane z mrtvých i idea československé státnosti.

K československé státnosti

naše národy. Ani strach, že nám Evropa nedovolí, abychom do ní vstoupili jako národy oddělené, neznamena novou státní ideu.

Existují v Evropě i v Americe – další kontinenty ponechme stranou – státy, kde více národů žije ve společném státě a nemají problémy. Pro Evropu budiž nám příkladem Švýcarsko. V této zemi žijí Švýcaré, kteří mluví (úřední řeč) německy, francouzsky, italsky a retorománsky. Spojuje je státní idea, již se říká švýcarská státnost. Dorostl tento státní útvar ČSFR k obdobné ideji státnosti nebo jde jeho vývoj zcela opačným směrem k národním státnostem. Zdá se mi, že jde nepochybně zcela směrem k národním státům chápaným jako suverénní státy s akcentem na rozdílné národní zájmy.

Subjektivně vzato jako by historie v roce 1990 nebo ti, co ji chtějí dělat, udělali chybu. Obrátili se zády k ideji československé státnosti, která pochopitelně nepohlcuje národy a jejich zájmy, nevymazává jejich kulturu a neměla by jim brát správu jejich

Zatím se zdá, že vývoj se posouvá spíše opačným směrem. Stimuluje jej na jedné straně tradiční centralismus a přebujelý byrokratismus a na druhé straně jejich reakce – nacionalismus, skrytý či veřejný. Jestli je tato společnost schopná, vzhledem k tomu, že nemá aktivní a dobře vybudované struktury, čelit centralismu a byrokracii, odstranit to, co žene vodu na mlýn centralismu, o tom lze pochybovat. Jsme však na počátku transformace posttotalitního státu v právní stát.

Idea československé státnosti by měla poskytnout Čechům i Slovákům stejný prostor pro jejich národní seberealizaci a také jistotu národních zájmů lépe než národní stát. Zda se s ní Češi a Slováci budou identifikovat, ukáže blízká budoucnost. Zatím věc vypadá tak, jako by se jednalo jen o kompetentní záležitost tří vlád. A ty se na ideu československé státnosti a její chápání námi občany neptají. Politikové v této zemi vymřeli a zůstali pouze manipulátoři moci?

MICHAL LAKATOŠ

Za oknem svítilo slunce, mírně pofukoval větřík, byl hezký podzimní den. Člověku se spíš chtělo psát o zralém víně, o burčáku, který naplňuje sklepy vůní i chutí, chtělo se spíš psát o hezkých a příjemných věcech. Ale...

Dědici Marxovi si za těch pár měsíců nějak oddechli a pořád se nám tu starají o různá vzrušení. Ještě pořádně nedoznalo pobouření po prohlášení jejich stranického šéfa a už kalí vodu a otravují ovzduší znovu.

Tentokrát se o to postarali Ján Polák, Štefan Sedlák a Ondrej Vencla z Bratislavy. Tito tři soudruzi zkoušejí, zdali přehodí špinavý kámen přes Moravu až do Prahy.

Léta na sebe povolávali místo pořádného pozdravu čest, čest, čest a teď se asi domnívají, že se tím jaksi stali i čestnými a jak říkají o sobě poctivými komunisty. V dřívějších dobách rudého temna to snad bylo možné. To se stávaly i horší věci, ale dnes už snad ne.

Strana, která vytváří ze svých řad ozbrojené složky na vlastní ochranu, je nazývána všude ve světě fašistickou. Tak to dělali před druhou světovou válkou v Německu nacisté a pak ve jménu své ideologie páchali násilí. Vyneslo jim to v pozdějších dobách Norimberský tribunál, který je prohlásil za zločineckou organizaci.

Vaše rodná strana, soudruzi z Bratislavy, měla donedávna také ozbrojené složky na svoji ochranu (nevíme před

kým) a ve jménu své ideologie zavírala, mrzačila, popravovala, vraždila a ničila. Podivuhodná podobnost, nezdá se vám?

Ideologie to ovšem byla a jsou podstatně rozdílné, ale metody a činy i výslednice jejich působení byly tehdy

Chtějí nás rozhněvat!

i dnes otřesné. Tisíce mrtvých, tisíce zmračených.

O té jedné z nich již bylo dávno rozhodnuto a byla právem a správně odsouzena. Jak dopadne ta vaše, to ponecháváme tomu budoucímu tribunálu, který jistě nebude v Norimberku, ale někde blíž.

Mirek Dolejší, kterého ta vaše strana patnáct let věznila ve svých „ušlechtilých“ kriminálech, 15. září na Staroměstském náměstí jenom vypočítal část jejich zločinů spáchaných na vlastním národě. Protože říkal pravdu, tak tím urazil čestné a poctivé soudruhy z Bratislavy. Mluvil jen o zločinech, o kterých už před ním mluvili mnozí, o zločinech, které zná celý svět, o zločinech, dokázaných a dokazatelných.

O to nestvůrnější je drzost bratislavských soudruhů, kteří dávají podnět k trestnímu stíhání pro výtržnictví a pomluvy. Je to nejen zrůdná troufalost, ale i snaha rozeštvát Čechy

a Slováky a snaha pošpinit to, co se zatím dosud nijak pošpinit nepodařilo. Politické vězně padesátých let.

Ten záměr rozeštvát, ten jim zcela bezpečně nevyjde. A pokud se domnívají, že když jsme byli ochotni odpouštět všechna ta léta těžkého utrpení, trýzně-

ní a zloby, že budeme přehlížet i jejich současné neomalenosti a provokace, pak se velice mylí. Nebudeme!

A jsou-li tedy tak poctiví a čestní jak o sobě píší, ať se tedy obrátí do svých vlastních řad a podávají žaloby na ty, kteří svou dřívější činnost na ně vrhají svůj stín. Tam mají obrovské možnosti a mohou zásobovat prokuratury celé republiky.

Ne všechny dokumenty a archiválie byly zničeny! Nebyla také zničena paměť národa. Je ještě mnoho těch, kteří si pamatují jména a tváře klaky řvoucí při všech soudních procesech a žádajících šibenice.

Nevíme zatím, jaké ještě postranní úmysly jsou skryty za celým tím nesmyslným útokem z Bratislavy, ale jedno víme jistě, soudruzi, že v této zemi každý, kdo seje vítr, dříve nebo později sklídí pořádnou bouři.

KONFEDERACE
POLITICKÝCH VĚZŇŮ
BRNO

DOBRA' NÁLADA

Je to malá, docela maličká ctnost. Ale umí lidem dávat štěstí a roztomilost. Někteří lidé jsou věrní a obětaví, ale všechno pokazí svou trvale špatnou náladou. Lepší by bylo, kdyby se občas pořádně rozhněvali a pak s tím přestali. Ale oni oblékají špatnou náladu jako kabát a už ji nesvléknou.

A přece je dobrá nálada tak milá. Vzniká totiž, když

člověk zapomíná na sebe, vzniká z životní filosofie, z trpělivosti a moudrosti. Vytvářte si tvář! Posedla vás nějaká nemilá neří kolem sebe ovzduší, v němž se dobře dýchá? Kde se snáze pracuje; kde jsou děti poslušné, bylo by to, jako byste ji přibíli hřebíkem. Kde mládež ne- Zkuste před ní utéci, pokuste se chytit jinou, miní tak bezohledná. Každý má rád dědečka či babičku, kteří kolem sebe šíří dobrou náladu. Sáhnete po optimistické knížce. Vydu. Lidé jsou v jejich společnosti rádi. Na- laďme si na přijímači pěknou hudbu. Pokusme se za učme se proto mít dobrou náladu, i kdybychom pomenout na zlé sousedy, na účty k placení, na našli různé výmluvy, kterými bychom mohli špatnou zprávu. Zatoulejme se v duchu do pěkné omlouvat svou přechodnou nebo i trvalou ne- krajiny, vyvolejme si v duchu veselou vzpomínku. vrlost. Popravdě řečeno, je to stav, který Nikdy pod žádnou záminkou nechtějte být tou smut- se skutečně velmi rychle stává trvalým. Zvyknou, protivnou osobou, které říkáme pesimista, začíná prvním skutkem. I při špatné náladě. která má špatnou náladu a nechce se jí vzdát!

BYLO BY MOŽNÉ ŠPATNOU NÁLADU ASPOŇ TROCHU OMLUVIT? Jejímu vzniku napomáhá státní se všemi jeho těžkostmi: ubývá zdraví, jsou tu starosti, nedostává se peněz, člověk je odkázán na pomoc bližních, je jaksi chatrný a krásy mu nepřibývá. Všeho se zmocňuje sobectví a přetváří to v jakýsi krunýř. Ještě jste nikdy neslyšeli říkat povýšeným tonem: "Dnes mám špatnou náladu!"? Jako by se tím člověk jaksi chlubil. Ale proč? - Někdy je to jistý druh pózy-člověku se zdá, že tím získává jakousi důstojnost. Ale tímto postojem se stávají i z nejlepších lidí protivové. Zbývá jediná pomoc: utéci před nimi a čekat, až barometr zase stoupne. Kolem staršího člověka s tímto nesnesitelným postojem se brzo vytvoří prázdnota.

A je to nesnesitelné - ať všelijaké nářky, výbuchy zlosti, nevraživost k druhému člověku. Nebo když se přestane mluvit! Jaká hrůza, tohle trucovité ticho, do něhož se uzavírá tolik adeptů špatné nálady. Okolí se ptá? "Copak se mu stalo? Proč se na nás zlobí? Přišel o peníze? Není snad nemocný?"

JAK PROTI TOMU BOJOVAT? - Uklouzneme-li tímto směrem, včas se zastavme, je to příkrý sráz! Začneme hned ráno-mnoho lidí je protivných hned ráno. Snad reakce špatně probuzeného organismu? Nebo jaksi ze zásady?

Snad je pohodlnější zalézt před nově se rodícím životem. Kolik možností si tím však člověk uzavírá? Proto - hned na začátku dne se snažme o dobrou náladu, trpělivou a laskavou. Buďme "milí" hned u snídaně. Nepředvídejme hned všechny katastrofy, které se během dne mohou stát! Udělejme si pořádek ve svých drobnostech. Smažeme se s tím, že se ozval náš ischias nebo naše migréna - či že se nám špatně spalo. Jistě - dobrý spánek připravuje lepší ráno. Nedávejme nikomu najevo, že jsme

špatně vyspali, i když se cítíme uvnitř sebehůř. Když se cítíme uvnitř sebehůř. Kde se snáze pracuje; kde jsou děti poslušné, bylo by to, jako byste ji přibíli hřebíkem. Kde mládež ne- Zkuste před ní utéci, pokuste se chytit jinou, miní tak bezohledná. Každý má rád dědečka či babičku, kteří kolem sebe šíří dobrou náladu. Sáhnete po optimistické knížce. Vydu. Lidé jsou v jejich společnosti rádi. Na- laďme si na přijímači pěknou hudbu. Pokusme se za učme se proto mít dobrou náladu, i kdybychom pomenout na zlé sousedy, na účty k placení, na našli různé výmluvy, kterými bychom mohli špatnou zprávu. Zatoulejme se v duchu do pěkné omlouvat svou přechodnou nebo i trvalou ne- krajiny, vyvolejme si v duchu veselou vzpomínku. vrlost. Popravdě řečeno, je to stav, který Nikdy pod žádnou záminkou nechtějte být tou smut- se skutečně velmi rychle stává trvalým. Zvyknou, protivnou osobou, které říkáme pesimista, začíná prvním skutkem. I při špatné náladě. která má špatnou náladu a nechce se jí vzdát!

Postavme se před zrcadlo a jako herec se snažme se tvářit jako spokojený a rozjasněný člověk. Usmějme se na toho naříkavého chudáka, který se na vás ze zrcadla dívá. A najednou tam uvidíte někoho, kdo není nespokojen ani se sebou, ani se životem. Člověk žasne, jaký vliv má na jeho myšlenky výraz obličeje!

A JEŠTĚ JEDNU RADU. - Přinuťte se nějak dobrou náladu viditelně projevit. Řekněte přátelské slovo někomu, kdo vám jde na nervy, dejte si na stůl květiny... A proč byste si nezazpívali? Hlas nestárne. A zpíváte-li Pánu Bohu, bude ta píseň jistě dobře přijatá a nepřejde bez povšimnutí. Jistě vám Pán Bůh vaši špatnou náladu odpustí. Vždyť ví, že už nejste mladí, že máte starosti a strach, že jste unavení, vyčerpaní a slabí - a nemocní. Ale Pán Bůh nechce, abyste se špatné náladě poddávali.

Ateistický, nevěřící filosof Nietzsche vytýkal křesťanům, že se NETVÁŘÍ JAKO SPASENÍ LIDÉ. - A tak mu odpovíme a přijmeme za svůj program heslo sv. Františka Salezského, optimistického a radostného svatého: K Ř E S Ť A N M Á B Ý T T Í M N E J R A D O S T N Ě J Š Í M Č L O V Ě - K E M ! - Namítnete: V tomhle věku? Když člověk zestárí, když je unavený a tak blízko konce? "Ano, protože to jsou právě léta minulosti, léta, která nám dovolují lépe se připravit na setkání s Bohem. S B O H E M, K T E R Ý P Ř I C H Á Z Í !

Berthe BERNAGE /HLAS NÁRODA, CHICAGO/

Z prostředků nejvhodnějších pro hájení náboženství neznáme účinnějšího a vhodnějšího pro naši dobu, než ten, že se odpovídá na spis spisem. (Lev XIII.)

Vydávati noviny a psáti články, jež křesťanskou moudrost lidu vysvětlují a hájí, je dnes nejenom vhodno, nýbrž i nutno, když spisy katolickému náboženství takové pohromy mezi národy působí. (Pius X.)

10 Vzhůru, orle slovanský...

zaznívalo v posledních týdnech na orelských župních srazích. Dynamická pochodová píseň, umlčená v roce 1948, se veřejně znovu ozvala v květnu 1968 v Brně při setkání politických vězňů na Stadióně. A v přeplněných prostorách brněnského Stadiónu na okresním plesu ČSL Brno-venkov v lednu 1969 a v dalších letech vždy zvedly účastníky ze sedadel již první tóny melodie „Orla“. Mnohokrát musel být opakován a celý sál společně zpíval.

O to radostněji s chutí si přítomní „Orla“ zazpívali na letošních župních

navštívil Brno, kde studoval, jakož i svoji rodnou Hanou.

Ve „Svobodce“ zažil všechny politické a literární veličiny: předúnorového ministra dr. Jaroslava Stránského, redaktora Ferdinanda Peroutku, spisovatele Jana Čepa, ředitele Julia Firtha a další. „Nejkrásnější vztah jsem měl s Otcem Alexandrem Haidlerem“, svědčuje se. „Byl to muž ušlechtilých mravních zásad i skvělého intelektu. Jeho duchovní promluvy na vlnách našeho rádia znamenaly mnoho. Škoda jen, že tak náhle zemřel. Jako duchovní správce Čechů žijících v Mnichově se stal svojí přirozenou autoritou jakýmsi duchovně sjednocujícím tmelem nás všech.“

Ptáme se na atentát 21. února 1981 v československém oddělení RFE. Ukazuje snímky zničeného traktu budovy. Dosud dva zaměstnanci, tenkrát těžce zranění, mají zdravotní potíže. Původci zločinu? Zatím neznámí. Je však nápadné, že to bylo v československé redakci. Od té doby se musela zpřísnit bezpečnostní opatření při vstupu do budovy rádia.

Mnoho bychom ještě mohli hovořit, vzpomínky pana Podivinského jsou opravdu bohaté. A nejen na Svobodnou Evropu. Jeho almou mater byla filozofická fakulta, již zachoval přízeň navzdory skutečnosti, že odtud musel odejít. Vyloučili ho v osmém semestru se smyšleným odůvodněním, že jako věřící člověk „je nezpůsobilý učit o vzniku člověka z opice“. To už jsou ale další stránky historie v podání Mirka Podivinského, s nímž, jak pevně doufáme, jsme neuhovořili rozhodně naposledy.

RADOMÍR MALÝ

srazích. Nikomu věk neubral na elánu a odhodlání přispět k obnově života orelských žup a jednot. S hlubokou pokorou v srdcích přistupovali přítomní k jednání v duchu orelské modlitby „Požehnej Bože orelské práci, aby s Tebou začínala a s Tebou také končila, ke Tvé cti a chvále, k dobru našim duším a blahu naší vlasti. Amen“. Po uctění památky těch členů Orla, kteří úradkem Božím byli povoláni na věčnost a projednání organizačních záležitostí, zvláště pak navrácení konfiskovaného orelského majetku, byly provedeny volby župních rad.

Díky obětavosti orelských funkcionářů, kteří byli pověřeni svoláním župních srazů a členů Čs. orla v jednotlivých župách, mohl již předsestavení v souladu se zákonnými předpisy provést registraci těchto žup: Jana Šrámka v Olomouci, Slováků župy Velehrad, Sedlákovy župy v Brně a okolí, Sušilovy župy v Brně a okolí, Kadlčákovy v Ostravě, Křížkovského v Opavě, Kosmákovy ve Znojmě, Metodějovy v Bystřici n. Pernšt., kpt. Jana Kubiše v Třebíči a Jihlavě, Jiršíkovy v Českých Budějovicích, Brynychovy v Hr. Králové, Stojanovy v Zábřehu, Bauerovy ve Val. Meziříčí. Registrována přímo u ministerstva vnitra je Pospíšilova župa Praha.

Ve zbývajících župách se orelské srazy konají v tomto měsíci. Přítomností je zasazený strom orelské organizace, budoucností jeho dobré ovoce, kterým je víra, láska, pravda, mravnost. A proto „Vpřed jen bratři směle dál, k vítězství Zdař Bůh!“

(sa)

Návštěva kardinála Königa

Není příliš obvyklé, když obyčejná okresní města a jejich farní kostely navštíví najednou kardinál, papežský nuncius a diecézní biskup. V těchto dnech skutečně byli v jižních Čechách na návštěvě emeritní vídeňský arcibiskup kardinál Franz König, významná osobnost světové církve, nový apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa, který po čtyřiceti letech přerušení diplomatických styků nedávno přišel do Prahy, a jejich hostitel českobudějovický biskup Miloslav Vlk.

Výraznou postavou těchto dnů byl bezesporu kardinál König. Letos již pětadesátiletý kardinál, fyzicky i duchovně ve velice dobré kondici, přítel a spolupracovník několika papežů, aktivní účastník všech zasedání II. vatikánského koncilu, který značně ovlivnil i koncilní dokumenty, hovořil na všech setkáních především o významu i nepochopení koncilu, o bezpodmínečné nutnosti spolupráce laiků s kněžími a biskupy v pastorační činnosti církve, o nezastupitelnosti laiků, mužů i žen, v určitých oblastech apoštolátu, kam klerici téměř vůbec proniknout nemohou. Zdůraznil nutnost svědeckví křesťanů v dnešním světě, odstraňování atmosféry strachu a nedůvěry, která ještě přetrvává po čtyřiceti letech nesvobody, ochoty laiků dát se k dispozici pro velké úkoly církve i odvahy

pastýřů svěřovat laikům zodpovědná poslání. Uváděl citace z koncilních dokumentů, kladné i záporné příklady, ze života rakouské církve, poukázal na nutnost sblížení křesťanských církví a jejich užší spolupráce tváří v tvář stále se zvyšující aktivitě nejrozličnějších sekt, které mají pro svou činnost značné finanční prostředky a velkou dynamiku. Na závěr svého více než hodinového referátu, zpestrovaného osobními vzpomínkami i vtipnými poznámkami, zodpověděl řadu dotazů z publika, ve kterém byli jak kněží, tak laici.

Jistým odpočinkem pro kardinála i nuncia měla být jejich pátéční polední cesta na poutní místo v Lomci u Vodňan a do Zlaté Koruny. Ani zde se však nevyhnuli tomu, že museli alespoň krátce promluvit. Velmi vřelé bylo uvítání na Lomci a skutečně obdivuhodná trpělivost zlatokorunských farníků i ostatních občanů, kteří v čele se svým duchovním správcem a starostou obce čekali na hosty přes jejich více než hodinové zpoždění. Radostným bodem návštěvy ve Zlaté Koruně byl zpěv dětského sboru, který přednesl několik křesťanských písní.

Po sobotní concelebrované mši svaté a přednášce s diskusí se jižní Čechy se svými hosty rozloučily jak ústy svého biskupa, tak i předseda KNV a ONV. Apoštolský nuncius se pak na zpáteční cestě do Prahy kratičce zastavil ještě na Svaté Hoře, aby si tam u Matky Boží vyprosil přimluvu a pomoc pro svoji práci mezi námi i pro celou naši církev.

ZDENĚK ČIKLER

Nejen chlebem živ je člověk

jaká je dnes, je samozřejmě každá slabina v morálce i v celkové kulturní úrovni znát dvojnásob. A lidi tyto věci „svědomí“ trápí a mrzí. Někdy kupodivu víc než „co nakoupit, co uvařit“. Přeměna společnosti, její odtotalizování, s sebou nese destruktivní tendence, nervozitu a napětí. Konstruktivní přístup k problémům, který vyžaduje znalosti, tvrdou práci, disciplinovanost, pokoru, kritičnost a sebekritičnost, se rodí těžce, ve sporech a konfliktech. Při hledání tohoto přístupu i při jeho uplatnění nám chybí systém hodnot, o který bychom se mohli opřít. Často si neuvědomujeme, že klíč k tomuto systému je právě v naší kulturnosti, to znamená ve schopnosti počínat si soustavně a organizovaně a nikoli nahodile a chaoticky. Kulturnost, která nám má pomáhat uskutečnit naše demokratické ideály, je samozřejmě třeba pečlivě a s rozmyslem pěstovat. K její úrovni přispívá nezanedbatelně i místní kultura a o té by se mělo mluvit více než dosud i před komunálními volbami. Vždyť atmosféru v obcích a městech netvoří jen krámy plné zboží, ale také ochotnické a pěvecké spolky, kluby vážné hudby, knihovny, sportovní oddíly atd. Kulturní aktivity, které zde lidé pěstují, je vedou k překonávání úzkých osobních zájmů, k přemáhání jejich přirozeného sobectví, lhostejnosti k sobě navzájem i k věcem veřejným. Místní kultura nyní bojuje o své místo v naší demokratické společnosti. V komunálních volbách bychom jí měli dát svůj hlas.

MARIE FRONKOVÁ

Slovo všem bratřím

Chtěl bych říci jako už senior či pamětník několik slov bratřím v Československé straně lidové, která nyní podniká důležité kroky v organizaci, programu a stanovách strany. Říká se někdy, že se nemáme ohlížet dozadu, ale hledět dopředu. Platí však také pořekadlo, že je historie učitelkou života. Je nutno se ohlédnout zpět, když tu zůstali z minulosti nepřátelé křesťanství, a tedy i strany s křesťanským programem, kterou by nejraději viděli zničenou nebo alespoň rozdělenou a ve svárech.

ČSL vznikla sloučením křesťansko-sociálních hnutí po 1. světové válce a brzy se stala významnou stranou první republiky. Její zakladatel msgre Jan Šrámek nepodepsal později známé mnichovské ujednání, které vydalo část území ČSR do rukou Hitlera a vedlo pak k vojenskému obsazení a zřízení Protektorátu Čechy a Morava po dobu 2. světové války. V té době tak těžké pro náš národ byl Šrámek předsedou exilové vlády prezidenta dr. Edvarda Beneše a rozhlaselem z Londýna povzbuzoval náš národ k naději a vytrvalosti.

Po návratu prezidenta Beneše spolu s předsedou ČSL Šrámkem do vlasti byl v Košicích vyhlášen program, podle něhož byly z politického dění vyloučeny strany, které se provinily na zájmech národa a neúčastnily se na odboji. Dále trávající politické strany, tedy i ČSL měly pak v tvořících se národních výborech a ústavodárném národním shromáždění paritní zastoupení. Na předvolebních schůzích jsem tehdy slyšel chvalořeči

na spolupráci čtyř stran, které se podobají 4 strunám na houslích, vydávajícím jedinou hudbu. Líbý soulad byl však narušen po volbách roku 1946, kdy získala KSČ spolu se sociálními demokraty těsnou nadpoloviční většinu v Ústavodárném národním shromáždění. Pak už se odvíjely dále události, které vedly za mohutného přispění Sovětského svazu k totálnímu uchopení politické moci komunistickou stranou v únoru 1948. Národ byl za svou neprozíravost ve volbách brzy potrestán tím, že byl vydán na milost a nemilost ateisticko-stalinským represáliím, popravám, masovým soudním procesům, které postihly postupně všechny vrstvy národa a nejprve katolickou církev. Arcibiskup byl odvezen do internace, s vyššími duchovními byl inscenován hromadný proces. V jedné dubnové noci roku 1950 byly přepadeny všechny kláštery, zabaven majetek a řeholní osoby odvezeny do internace nebo do vězení. Bohoslovcká fakulta UK v Praze byla zrušena a zabavena. Podle zákona o dozoru státu nad církvemi začali církevní tajemníci sledovat každé hnutí kněží, kteří museli mít státní souhlas. Počet studujících bohosloví byl omezen, takže dnes je velký nedostatek kněží. Poslanec Stanislav Broj, rolník, byl popraven, nesčítelně dalších lidovců bylo souzeno. ČSL byla zbavena jakékoliv samostatné činnosti a zařazena v Národní frontě, které musel předsedat generální tajemník KSČ, mezi ostatní masové organizace (vedené stejně komunisty). Ve stanovách si sice zachovala křesťanský světový názor, ale nesměla se starat o věci církve. Přesto zůstalo dost občanů věrných ČSL, kteří se rozhodli přenést ideály a tradici ČSL až do doby, kdy pomine vláda totality.

Proč to znovu připomínám? Protože dnešní mladí lidé tyto věci nezažili a bohužel ani mnozí z našich nových

členů nemají ono potřebné „sentire“ tj. spolucítění s ČSL, její tradicí, a vědomí obětí, které musela starší generace přinášet. Proto tak snadno mohou podlehnout bezohledné kampani, kterou provádějí nepřátelé křesťanství a ČSL, kteří v listopadové revoluci nevyhynuli, ale trvají dále a mnozí z nich ve vysokých politických funkcích.

Musíme si uvědomit, že po krátkém bratření a štěstí ze svobody, jsme procitli ze sna u televizního přijímače, z něhož k nám promlouval pan Ruml svoje podlá a neprokázaná obvinění našeho předsedy ČSL. Nedivím se, že někteří naši mladí členové upadli ve zmatek, spíše než ti, kteří poznali už v padesátých letech, co totalitní moc dokázala. Nyní, jak pozoruji, se rozšiřují obvinění i na celou ČSL, která prý „kolaborovala“ s KSČ. Hrubě to uráží lidovce — politické vězně a celou stranu, která byla 40 let tvrdě diskriminována. Jak to uráží např. učitelku lidovkyni, která jako jediná nepodepsala na aktivu učitelů souhlas s popravou posl. dr. Milady Horákové, byla za to ihned vyhozena ze školy a musela žít bez starobního důchodu 23 let až do smrti, ačkoliv měla na plný starobní důchod zákonné právo?

Nemůžeme a ani nesmíme jako křesťané používat metod dezinformace a lži proti těm, kteří by nejraději viděli konec ČSL nebo rozklad na frakce, vnitřní zmatky a boje. Tomu je třeba čelit věrností k ČSL a jejím původním ideálům, z nichž vznikla a trvale se zapsala zvláště dík msgre Šrámkovi a svým významným členům. Tyto ideály pravdy, spravedlnosti a lásky, křesťanské ideály, vždy bylo nutno hájit proti silám zla, popřípadě i pro ně trpět. Získali jsme značné zásluhy, což může být významným vkladem při vstupu do sjednocující se Evropy. V tom vidím i budoucnost ČSL ve spolupráci s ostatními křesťanskosociálními a demokratickými stranami při budování mostů mezi národy a církvemi nejen doma a v Evropě, ale i v celém světě.

ThDr. LADISLAV BRABEC
člen OV ČSL Praha 5
pol. vězeň 1949—56

Prvním americkým prezidentem v historii vzájemných vztahů, který navštívil Československo je George Bush. Jeho návštěva Prahy v den prvního výročí listopadové revoluce je symbolickým stvrzením počátku nových vztahů mezi oběma státy, které patřily tradičně k dobrým. Vždyť požadavky samostatnosti Československé republiky vyhlásil Tomáš Garrigue Masaryk v USA 18. října 1918 v tzv. Washingtonské deklaraci. Také první ústava mladého státu, která patřila k nejdemokratičtější v tehdejší Evropě, byla vytvořena podle vzoru americké ústavy.

V době zásadních přeměn v zemích východní Evropy přijal 41. americký prezident George Bush pozvání prezidenta Václava Havla s upřímnou radostí.

VÝZNAMNÁ DATA V ŽIVOTĚ G. BUSHE

- 1924 (12. června) narozen v Miltonu, Mass.
- 1942–1943 ve 2. světové válce sloužil v námořnictvu Spojených států
- 1945 (6. ledna) sňatek s Barbarou Pierceovou
- 1948 absolvoval Yale University
- 1954 stal se prezidentem Zapata Off-Shore Company
- 1967–1971 sloužil ve Sněmovně reprezentantů
- 1971–1973 sloužil jako velvyslanec Spojených států ve Spojených národech
- 1973–1974 sloužil jako předseda Národního republikánského výboru
- 1974–1975 zástupce Spojených států v komunistické Číně
- 1976–1977 přednosta Ústřední zpravodajské služby
- 1980 zvolen viceprezidentem Spojených států
- 1984 opět zvolen viceprezidentem
- 1988 zvolen prezidentem Spojených států

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁTU
a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

VII. ODBOR JSM

VÁNOČNÍ ÚVAHA – sobota 15. prosince 1990 ve 20 hodin – klubovna, Vídeň III, Rennweg 63a.

VÁNOČNÍ SV. PŘIJÍMÁNÍ v kostele Jednoty sv. Metoděje na Rennwegu – neděle 13. ledna 1991 v 10 hodin.

VELKÁ MAŠKARNÍ ZÁBAVA – sobota 26. ledna 1991 ve 20 hodin – hudba – bufet – ve velkém sále Vídeň III, Schützengasse 30.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.
Každou neděli a každý svátek v 8 hodin mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 hodin a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy před každou bohoslužbou.

16. 12. – 3. neděle adventní – Mládežnická mše svatá v 10 hod. na Rennwegu 63. Následuje nácvik nových písní a setkání mládeže v klubovně u kostela. V 11.00 hod. pokračuje příprava na přijetí svátosti křtu a biřmování.

21. 12. – pátek – Vánoční návštěva ve vídeňské věznici pro mladistvé, Göllnergasse 24. Sraz u vrátnice ve 14.45 hod.

23. 12. – 4. neděle adventní – Mše svatá v 10 hod. na Rennwegu 63. Následuje setkání starších osob v přátelském kruhu v klubovně u kostela.

24. 12. – pondělí – Štědrý večer: »Půlnoční« mše svatá ve 22 hod. na Rennwegu 63. Zpívá chrámový sbor českého kostela Rybovu mši »Hej, Mistře!«

25. 12. – úterý – Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – boží hod vánoční: slavná mše svatá v 10 hod. na Rennwegu 63. Absolventi českých škol »Komenský« spolu s ostatními zpívají české koledy

26. 12. – středa – Svátek sv. Štěpána prvomučedníka. Mše svatá v 10 hod. na Rennwegu 63. Zpíváme koledy.

VÁŽENÍ A VĚRNÍ ČTENÁŘI!

K TOMUTO ČÍSLU „VĚSTNÍKU“ PŘIKLÁDÁME SLOŽENKU S PROSBOU O DOBROVOLNÝ DAR NA TISKOVÝ FOND NAŠEHO LISTU, KTERÝ STÁLE JEŠTĚ EXISTUJE JEN Z VAŠÍCH PŘÍSPĚVKŮ A NEPLACENÉ PRÁCE NAŠICH PRACOVNÍKŮ – NEDOSTÁVÁME ŽÁDNOU SUBVENCII. SRDEČNÉ DÍKY ZA DOSAVADNÍ PODPORU!

ČESKÉ SRDCE, ODBOR XVII. pořádá v NEDĚLI 16. PROSINCE 1990 v domě JSM Vídeň XVII. Rosensteingasse 39. oslavu vánočních svátků. – Začátek ve 14.30 hodin. – Hudba kr. Rozmarýna. – Pohoštění – Členové, dostavte se všichni!

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV

DĚTSKÉ POHÁDKOVÉ ODPOLEDNE

které se koná v sobotu 19. 1. 1991
Víteň 3, Schützeng. 30 14³⁰ hod.

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

27. ledna 1991 – »Hordubal«

Všechna filmová představení se konají vždy v neděli v TABOR-KINO v 9.30 h.

ÚNOR 1991

9.: CELOMENŠINOVÝ REPRESENTAČNÍ PLES – Menšinová rada – SOBOTA

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby každou neděli a zasvěcený svátek v 8.10 s promluvou u Otců Redemptoristů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

KATOLICKÝ KLUB PÁTERA JOSEFA NOVOTNÉHO 1. okres, Seitzergasse 5., IV. patro: otevřeno pátek od 17 do 21.30 hodin a v neděli od 9 do 11 hodin. Každý první pátek v měsíci mše svatá v kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres, Kurrentgasse 2.

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchsbauergasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna (tamtéž) půjčuje každou první středu v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefonické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičíme každé úterý od 19.30 do 21 hodin v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Hosté vítáni!